само да поцувашъ, защото може дори се дамкнаръ и у доми турци, които не трябва дори знаятъ, че тука се на-мира такова ангеле, като тебе... Турциръ сѫ лоши хора, но имат и добри помежду тях, например като Хасанъ-аги, нито сѫ исключение....

— Какво исключение! изпищя баба Драгана: — всичкитѣ сѫ обсени кучеи, хапкаци,... турци на ли сѫ?...

— Ах!... извика Цвета, като си затули лицето съ ръцѣ.

Старитѣ сѫ обърнали и замръзнали гледат момчетата си: на прага стоеше страшенъ турчинъ: намръщено, грозно лице, вмѫ-кали мъртвешки очи, които съ дива сурворъ бяха се вперили въ Цвета, адеки усвѣтка, който още по обезобразяване и тъй искрен-ствуваше лу дурки — ето какъ-ва, когато се мъркаше на предъ очитѣ на старитѣ....

Въ сѫщото време още една тъмна фигура се появи на прага двамата турци влязоха въ стаята.

Старитѣ станаха, извиниха се и ги поканиха да седнатъ. А Цвета още седеше съ затулено лице.... баба Драгана я сбутна а тя се повдигна отъ мѣстото си бледна уплашена и бледна, като мъртвецъ...

— Не е по-лошо, продума вторий турчинъ, — ние не сме дошли съ лошеви цѣли тукъ, само ще прекоцуваме и ще си отидемъ. Но бледното лу лице се мъркаше отпечатъкъ на добродушие. Но лицата на двамата имаше голѣма разлика. Първий бяше безобразен сѫщество, съ дяволска усвѣтка, а вторий... вторий на гледъ бяше добъръ човѣкъ....

Цвета имъ сложи да ядатъ и отиде да имъ посрещне.